

Prolog

„Tohle není žádná záhadná detektivka,“ ozvalo se z ohořelé pohovky. „Je to spíš thriller. Nebo nevím, není to tak? Na thrillery se nedívám. Detektivky jsou mi bližší. Mají v sobě takový přemýšlivý klid. Ale tohle až moc připomíná thriller. Nemyslíte?“

Zbytek místnosti výbuch dočista zničil. Všechna okna byla vysypaná. Od moře sem vanul vítr nasycený vlhkostí a solí, všechno tu páchlo spáleninou. Za pistolí namířenou proti němu spatřil vrchní inspektor Odd Singsaker úsměv, působil vzdáleně, jako by nic z toho, co se stalo, nebyla skutečnost.

„Pro mě to záhada je,“ opáčil Singsaker.

Pistole nejdřív nemířila přímo na něj, pouze jeho směrem. Na podlaze mezi nimi ležela brokovnice a lidské tělo. Singsakerovi to připadalo podivné. Vnímat to, co se stalo, jako scény z filmu. Jak je možné se od toho takovým způsobem distancovat?

„Vím, že byste mě chtěl zastřelit, ale jako policista se řídíte principy, které nemůžete porušit. Dovolte mi vám to usnadnit: zvedněte tu brokovnici!“

Singsaker zůstal klidně stát. Hleděl teď téměř přímo do hlavně pistole, která od něj byla šest sedm metrů.

„Zvedněte tu brokovnici, jinak vás zastřelím.“ Hlas se netřásl. Intonace nezakolísala.

Singsaker popošel o dva kroky vpřed, stále nejistý, co by měl udělat. Teď stál s brokovnicí u nohou. Srdce mu bušilo.

O dva týdny později...

Odd Singsaker otevřel oči, které měl předtím zavřené ve snaze si všechno znovu vybavit. Bylo to, jako by se čas zastavil v onu chvíli, kdy stál v tom domě s brokovnicí u nohou. Teď seděl ve výslechové místnosti s Kurtem Melhusem, vyšetřovatelem u speciální jednotky policejní inspekce, oddělení pro střední Norsko, a byl vyslýchán ohledně toho, co se stalo.

„Můžete popsat, jak jste se cítil, když jste tam stál?“ zeptal se Melhus a zadíval se na něj bystrýma očima.

„Nevím, co jsem cítil,“ odpověděl Singsaker.

„Byla to nenávist?“

„Upřímně řečeno, nevím, co je nenávist. Je to na mě moc abstraktní.“

„Nikdy jste vůči nikomu nepociťoval nenávist?“

„Nevím.“

„Tak tedy lásku? Při výslechu jste mluvil o lásce k Felicii Stoneové.“

„Ano,“ přitakal Singsaker a náhle ho z té úzké výslechové místnosti zachvátil akutní pocit klaustrofobie.

„A nenávist je opakem lásky, nebo ne?“ Melhus vypadal, že ho tohle téma upřímně zajímá.

„Nic není opakem lásky. Když někoho milujete, neexistuje k tomu žádný opak. Vlastně ano, možná žal,“ vysvětlil Singsaker a sklopil zrak na desku stolu mezi nimi.

„To myslíte vážně? No, říká se, že láska nezná nepřátele,“ poznamenal Melhus.

„Nevím, jestli nenávist existuje. Ale nechte to být. Byl jsem asi naštvaný, rozzuřený.“

„Takže jste zvedl tu zbraň?“

„Ano, zvedl jsem ji a zamířil,“ odpověděl Singsaker.

„A pak? Co se stalo potom?“

„Pak jsem řekl: *Víte, že vás nikdy nezabiju. Alespoň ne dřív, než mi řeknete, kde je Felicia a co se s ní stalo.*“

Část 1

Hlen

Zima tělo plní hlenem.
Hippokrates

O den dříve...

Podívej se na chlapce pořádně. Je mu jedenáct? Třináct? Matoucí věk.

Když spí, vypadají jeho rysy v obličeji ještě jako dětské. Hlava leží na psacím stole v zadní místnosti obchodu, přes bradu se jako hlemýžď stopa táhne slina. Na obrazovce před ním bliká hra, u které usnul. Nejspíš ho přestala bavit. Možná doufal, že se mu bude zdát něco zábavnějšího. Nevíš, co se v něm odehrává. Občas sebou trhne, jako spící pes. Pod hlavou s rozčuchanými tmavými vlasy leží kniha. Vzácné španělské vydání knihy *Don Quijote a další díla* od Pierra Menarda. Slina udělala na obálce skvrnu, vypadá jako myšlenka, jako otázka, která se obálkou propíjí hloub. Co mu na to asi řekne otec?

V kuchyni se porozhlédl, jestli tam nezbyla nějaká sklenice, ale skřínky byly úplně prázdné. Jen prach a mastné skvrny. Když pustil vodu, kohoutek chraptavě zabafal. Voda tekla čistá, bez rzi. Sklonil se a pil. Poté co žízeň uhasil, odplivl si do dřezu a pozoroval, jak se hlen s pramenem vody odplavuje. Pak znovu otevřel skříňku nad dřezem. Přece jen tam uvnitř něco zahlédl.

Anglickou knížku pro děti na spodní polici, *Charlie the Choo-Choo*. Zapomněli ji tu někdejší nájemníci. Vytáhl ji a vrzajícími gumovými rukavicemi z ní setřel prach, prolístoval ji a našel starou,

vybledlou fotku, která sloužila místo záložky. Byla na ní dívka s copy. Stála v obývacím pokoji bytu a nebojácně se usmívala. Byla rozmazaná. Fotograf místo dívky zaostřil na křeslo za ní, v němž ležela převržená sklenice od vína. Byla to nepovedená fotka, takové se dnes z fotoaparátů vymažou, ale tehdy se sem tam nějaká na filmu zhmotnila. Sroloval dívku do ruličky a vložil si ji do kapsy.

V obývacím pokoji překročil brokovnici a přešel k dalekohledu v okenním rámu, Zeiss Victory DiaScope 85T* FL. Model roku 2011. Se stále nataženými rukavicemi si jednou rukou upravil vlasy. Byly pořád ještě husté, tmavé, s několika ojedinělými šedivými vlasy. Pak se naposledy podíval na obchod dole na rohu ulice, sklídil brokovnici s upilovanou hlavní, dalekohled i skládací stativ do batohu a zanechal po sobě byt stejně prázdný, jako byl, když sem přišel.

Sníh létal vodorovně. Nečas, který panoval začátkem týdne, se dopoledne zase vrátil, ale hlásili, že by prý neměl trvat dlouho. Přešel přes ulici a zůstal stát před dveřmi obchodu, aby setřepal sníh, který se mu stačil usadit na ramenou a na kapuci bundy do každého počasí. S tou bundou úplně spokojený nebyl. Na podzimním výletě do hor promokl skrz naskrz.

V prosklených dveřích byla zevnitř zavěšená flekatá cedule z lepenky. *Zavřeno*, stálo na ní velkými písmeny, jež se postupně svažovala dolů.

Vešel dovnitř.

Majitel, Isaac Casaubon, na něj ospale pohlédl.

Položil ruksak na podlahu.

„Neviděl jste ceduli?“

„Viděl. To se mi hodí.“

„Nevím, jestli mi rozumíte. Dnes zákazníky neobsluhujeme.“

„Rozumím. Já nejsem zákazník.“ Otočil se, stáhl si kapuci z hlavy a zamkl dveře. „A teď ani žádný zákazník nepříjde,“ řekl, zvedl batoh a popošel k pokladně.

„Kdo jste?“ Majitel už nevypadal ospale.

Naklonil se přes pult až k němu, jak tam seděl na vysoké stoličce. Jejich dech se neviditelně potkal ve vzduchu mezi nimi.

„Pojďte se mnou na chvíli k oknu,“ řekl a položil mu ruku na rameno.

Casaubon se zvedl, jako by při tom zdvihal závaží.

„Co po mně chcete?“

„Jen pojďte.“

Váhavě se k němu přidal.

„To je teda počasí,“ prohlásil. „Skoro nedohlídnu na protější činžák.“

„Co po mně sakra chcete?“ Casaubon vztekle tékal pohledem.

„Bydlí někdo v tom rohovém bytě ve druhém patře?“

„Jak bych to měl vědět? Hraje to nějakou roli?“

„Ne.“

„Přesně. Nehraje to žádnou roli. A teď bych rád, abyste se zase vrátil, odkud jste přišel.“ Casaubon se narovnal, podařilo se mu působit i přes svůj nižší vzrůst větší, ale stále vypadal vystrašeně.

„Myslel jsem tím, že v tom rohovém bytě ve druhém patře nikdo nebydlí. Zrovna teď je prázdný.“

„A co to má společného se mnou?“

„Pronajala si ho policie.“

Teď mu Casaubon poprvé upřel pohled přímo do očí.

„O čem to mluvíte?“

„Sledování mělo původně začít už minulý týden. Ale kvůli zpoždění je byt pořád ještě prázdný a nepoužívaný.“

„Vy jste policista?“

Neodpověděl.

„Takhle přece nepracujete. Kde máte odznak?“

„Nejsem teď v práci.“ Položil batoh a rozeplnul zip.

Casaubon couvl dva kroky směrem k pokladně.

„Ve skutečnosti mám volno. Strávil jsem ho s dalekohledem nahore v tom prázdném bytě. Měl jste tu dneska dvě návštěvy, ačkoli je neděle a obchod je zavřený. Obě s sebou měly zboží.“

Chvilí se hrabal v batohu. Pak vytáhl brokovnici. Byl to starý Browning, který zdědil po otci, vlastně klasika, mezi sběrateli hodnotný kousek, ovšem předtím, než mu předchozího večera upiloval hlaveň. Zbraň nebyla registrovaná. Sám ji nikdy nepoužil. Narovnal se.

Casaubon couvl o další dva kroky k pokladně.

„Zůstaň stát,“ přikázal mu a jednou rukou ledabyle pozvedl zbraň, aniž ji namířil na něco určitého.

Casaubon se ani nehnul.

Obešel ho a vešel za pult. Pistole ležela na policičce hned pod kasou. Vytáhl zásobník, zjistil, že je plný, a zase ho zasunul. Pistoli si zastrčil za opasek.

„Buď tak hodný a sedni si zpátky za pult,“ vybídl obchodníka klidně a podíval se na něj. Sám se vrátil před pult a stoupl si s nohama od sebe. Pískal si jakousi rádoby melodií, než se Casaubon posadil. Brokovnici opřel o linoleum.

„Myslíš si, že tě chci zastřelit?“

Casaubon mlčel.

„Bojíš se?“ Pozvedl zbraň a zamířil. „Strach tě dělá hloupějším, říkával můj otec.“

Casaubonovi se třásly ruce, jako by byl stařeček.

„Byl chytrý, ale já ti dám příležitost přesvědčit mě, že se mýlil.“ Z batohu vylovil toaletní taštičku. Hodil ji na pult.

„Otevřít!“

Casaubon jen tak tak zvládl rozeplnout zip taštičky. Dýchal přerývaně a oči mu tékaly. Vytáhl z ní nepoužitou stříkačku, malou plastovou lahvičku s jakousi tekutinou a lžící.

„Co s tím mám dělat?“

„To přece víš.“

„Je to nádobíčko pro feťáky.“

„Správně. A matroš je tvůj obor.“

„Já tady vedu obchod.“ Casaubon na něj zoufale pohlédl. Hledal něco, co by mu snad mohlo poskytnout naději.

Přistoupil až ke Casaubonovi, máchl zkrácenou hlavní vzduchem, lehce, takřka bez gravitace, jako hůlkou. Ústí hlavně přiložil téměř neochotně k opocenému čelu.

„Lebka nemá zrovna silnou stěnu,“ pronesl.

Casaubonovy rty se pohnuly, ale žádné slovo z nich nevyšlo.

„Jedny z nejtenčích kostí těla mají chránit nejdůležitější orgán v těle. Co myslíš ty? Není mozek ten nejdůležitější orgán? Nebo jsi spíš srdcař?“ Ukázal zbraní na jeho hrud' a pak mu hlaveň přiložil zase k čelu. „Když zmáčknu spoušť, celou hlavu ti naplní olovené broky,“ vysvětloval. „Alternativou je použít nádobíčko, které jsem přinesl. Umíš si šlehnout?“

Casaubon zavrtěl hlavou.

„Jsi jenom prostředník. Sotva víš, jak se zboží používá a co to s lidmi dělá. To mi chceš namluvit?“

Casaubon přikyvoval hlavou jako malý kluk.

„Co víš o dávkování?“

„Dávkování?“

„Dýchej klidně! Slyšel jsi dobře. Jak velká je podle tebe jedna dávka?“

Casaubon neodpověděl. Z nosu mu na bradku stékal sopl.

„Vyndej zboží!“ přikázal mu.

Casaubon se na něj dlouze zahleděl, než se jal prohledávat kapsy. Vylovil svazek klíčů a odemkl ocelovou skříňku pod pultem. Sehnul se, a když se zase narovnal, držel balíček z průhledného plastu a položil ho na pult.

„Prsty pryč, prosím.“ Vytáhl kapesní nůž a vyřízl do balíčku díru. Naslinil si malíček a zabořil ho do díry. Položil si prášek na jazyk. Heroin. Ucházející kvalita, řekl by. Odplivl si na zem. Potom vzal lžičku a naplnil ji. „Co myslíš? Je tohle dost na předávkování?“

Casaubon ani nemukl.

„Pokud by sis měl vybrat, jestli si píchneš tuhle dávku, nebo jestli zmáčknu spoušť, co by sis vybral? Podle mých zkušeností bys to měl přežít.“ Zase si začal pohvizdovat, tyhle náhodné tóny, co se tak úplně nezvládaly sjednotit do řádné melodie. „Dávám ti deset minut na rozmyšlenou.“ Pohlédl na levé zápěstí na hodinky, které měřily tep a ukazovaly čas. „Nebo ne, pět.“

Casaubon chvíli důkladně zkoumal lžičku a pak ji vzal do roztřesené ruky.

„Dávej pozor, ať nic nevybryndáš. Víš, jak se to dělá?“

Casaubon kývl hlavou, vzal lahvičku a zapalovač ze stojánku u pokladny. Trvalo mu skoro dvě minuty, než si dávku připravil. Motorika ho zrazovala.

Ohnul se, vytáhl z batohu gumovou hadičku a podal ji třesoucímu se muži.

Casaubon ji převzal, a zatímco si vyhrnoval levý rukáv košile, zrak mu přejížděl po obchodě, jako by mezi regály s konzervami hledal záchranu.

V průběhu několika minut bylo po všem. Nejdřív ten nezvučný nástřel. Povolená hadička. Svaly se přestaly stahovat. Třes se proměnil ve vláčné pohyby. Tělo se přeneslo do jiné dimenze. Svět pokračoval bez něj. Několik posledních záškubů hlavy na pultu, slina vytékající z úst, oči zvrácené dovnitř, až zorničky pohltila tma.

Konec.

Naposledy přiložil brokovnici k jeho hlavě. Tentokrát spoušť zmáčkl. Z nenabitě zbraně nevyšlo nic než omluvné cvaknutí.

Zůstal pak zamyšleně stát. Nevěděl, co znamená, že Casaubon zemřel vinou celkem nízké dávky, ale sotva to mohlo znamenat něco dobrého. Chyby mají tendenci se násobit. Když první plán selže, je těžké se dostat zpátky na trať. Nemohl se tím ale nechat vyvést z míry. Mohl jen pokračovat.

Obešel tedy pult dozadu k ocelové skřínce. Nespustil z obchodu oči celý týden a i jinak věděl hodně díky veškerému času, který tomu prostředí věnovali, věděl o tom, co se tady uvnitř odehrávalo, kdo přicházel se zbožím a kdo s penězi. Trochu ho mátklo, že Casaubon byl prostředníkem pro více než jednoho odběratele. V obchodě tedy občas mohly být zároveň jak peníze, tak drogy, když jeden zákazník své zboží vyzvedl a zaplatil, kdežto další balíček na předání teprve čekal. Tak tomu bylo i dnes. Vylovil ze skříňky ledvinku a položil ji na pult. Rozepnul zip a zjistil, že je plná tisícovek. Kolik jich tam je? Možná tak pět set. Pak si ledvinku připevnil kolem pasu přes pistoli, uložil brokovnici zpátky do batohu, poklidil pult a vyšel z obchodu. Venku v chumelenici se zastavil a přemýšlel.